

[Poulsgaard]

rences velsignelser kan finde sted ved fjernsyns- og radioudsendelser, må man i hvert fald trække den konsekvens, at vi ikke kan overlade det til et slapt radiatorflertal og en slap og bange radioledelse at få lov til at lade alle disse udskejelser finde sted. Det er trods alt et medium, og det er uhyre vigtigt for den danske befolkning i dens hverdag, at det fungerer godt kvalitetsmæssigt og billigst muligt, og den nuværende udvikling illustrerer meget tydeligt, at det i stedet for går den helt forkerte vej.

Ministeren for kulturelle anliggender (Lise Østergaard):

Når hr. Poulsgaard ikke har taget ordet først, er jeg nok lidt i vildrede med mit svar, for hr. Poulsgaard spørger mig på følgende måde: »Giver de sidste ugers oplysninger om opløsningen inden for Danmarks Radio ministeren anledning til at foreslå lovændringer om begrænsning af Danmarks Radios såkaldte selvstyre?« Jeg mener, at jeg før over for hr. Poulsgaard har sammenlignet hr. Poulsgaards spørgsmål med det kendte: hvornår har jeg i sinde at holde op med at slå min gamle mor? Og jeg kan om dette kun sige, at hvis hr. Poulsgaard ved hjælp af påstande om udskejelser, korruption og slaphed i ledelsen af Danmarks Radio vil motivere, at Danmarks Radio skulle sættes under administration af folketingets kulturudvalg eller radiatorrådet sættes fra bestillingen, er tanken mig fuldstændig fremmed, fordi jeg ikke er enig i påstandene om opløsning inden for Danmarks Radio. Jeg kan derfor kun sige, at jeg finder, det er en meget dårlig idé at mindske radiatorrådets autonomi, og jeg har ikke til hensigt at foreslå radioloven ændret i den retning.

Poulsgaard (FP):

Nej, det var jo det, jeg frygtede. Hver evige gang jeg har spurgt både nuværende og forhenværende ministre om dette siger de: det er ikke vort bord.

Der er sket noget i den senere tid, som for en undrende offentlighed simpelt hen er ufatteligt. Jeg kunne f. eks. begynde med at citere hr. Palle Simonsen, medlem af radiatorrådet og også folketingsmedlem, der i Berlingske Tidende mandag den 21. april 1980 skriver under overskriften »Den forkælede radio«:

»Et flertal i radiatorrådet er tilsyneladende på vej til endnu en gang at forøge licensen. Danmarks Radios budgetforslag for 1981 kan bedst karakteriseres ved, at man samtidig med ansættelsen af 100 nye medarbejdere ønsker at skære TV-sendetiden ned. Det vil naturligvis være helt uforståeligt for seere og lyttere, og selve dispositionen er vel egentlig den bedste understregning af, at der er noget galt med institutionens drift.«

Jeg vil gerne sige, at jeg er 100 pct. enig med hr. Palle Simonsen. Det er også noget meget, meget mærkeligt at få at vide, at en medarbejder som fru Lis Møller kun kan få lov til at arbejde i 26 timer. Man undrer sig også, når man læser i dagspressen, at Jette Sachs udtaler, at det da er dejligt at være ansat i en institution, der tager hensyn til ældre medarbejdere. Det er jo en uforkammethed i sig selv, men hvem er det dejligt for? Er det dejligt for licensbetalerne?

Ministeren vil jo ikke være med til at give Danmarks Radio fri, så vi får reklamefinansieret radio og fjernsyn. Det var jo det, vi burde have, men det vil ministeren og ministerens parti jo ikke. Vi har en generaldirektør, vi har en ledelse, som, på trods af at man ansætter flere folk, på trods af kortere sendetid . . .

Formanden:

Taletiden er slut.

Poulsgaard (FP):

Ja, så må jeg komme tilbage i næste omgang.

Ministeren for kulturelle anliggender (Lise Østergaard):

Jeg skal blot kort gentage, hvad jeg sagde til hr. Poulsgaard i forrige spørgetid, at meddelelserne om forhøjelse af licenser og nedsettelse af sendetid i TV er genstand for drøftelser i radiatorrådet i forbindelse med Danmarks Radios budget for 1981, og så længe dette budget ikke er færdigbehandlet i radiatorrådet og sendt til ministeriet, ønsker jeg ikke at udtale mig om det. Men jeg kan oplyse hr. Poulsgaard om, at spørgsmålet om licensforhøjelser ikke hører under det, som hr. Poulsgaard omtaler som Danmarks Radios såkaldte selvstyre. Licensforhøjelserne skal